

[Bollmann]

Så er der spørgsmålet om valgsystemet. Det forekommer mig også temmelig voldsomt, temmelig bureaukratisk. Jeg tror ikke på, at folk ville bruge et sådan valgsystem.

Der er så nævnt noget om placeringsregler, og det er da muligt, hr. Kaj Poulsen får ret engang, men vi har jo lige været igennem en »øvelse« for ikke så lang tid siden, som ministeren også gjorde opmærksom på, så jeg mener, at hvis man skal diskutere det, skal det diskuteres i en helt anden sammenhæng, og så er det da også rigtigt, at der er andre fonde, der eventuelt skal med i denne diskussion.

Endelig er der spørgsmålet om indflydelse på anbringelse i virksomhederne. Der er jeg da også enig i, at det kommer til at virke meget tilfældigt, hvem der i givet fald kommer til at beslutte det, hvem der tilfældigvis er ansat på det tidspunkt. Og jeg ville i hvert fald sige, at i det omfang det kommer til at bryde med indehaverens ret til at lede og fordele arbejdet, vil vi absolut gå imod.

Som hr. Aage Frandsen altså kan forstå, er vi imod hele forslaget.

Glønborg (KRF):

Da hr. Kofod-Svendsen er optaget andetsteds i huset, skal jeg på Kristeligt Folkepartis vegne oplyse, at vi erkender, at midlerne i Arbejdsmarkedets Tillægspensions fond og i Lønmodtagernes Dyrtdidsfond er fremkommet på vidt forskellig vis, og vi respekterer derfor, at de to fonde har forskellig ledelsesform.

Vi må i det hele taget sige, at vi er ganske godt tilfredse med den måde og de vilkår, under hvilke de to foretagender fungerer, og det er ikke lykkedes for SF at overbevise os om nødvendigheden af ændringer som de her skitserede.

Aage Frandsen (SF):

Det er rigtigt, at formålet, udgangspunktet for ATP i 1964 og Dyrtdidsfonden i 1979 var forskelligt. Men fondene er også anderledes i dag, end de var dengang. Dengang ATP blev startet, var det en pensionsopsparing, og den var sikret den højeste mulige forrentning, og det var i form af obligationer, og senere har man i stigende omfang ønsket også at foretage aktive investeringer.

Med hensyn til Dyrtdidsfonden er det endnu mere udpræget, at den er meget mere aktiv i sin investeringspolitik end ATP-fonden.

Men som vi ser de to fonde, har de efterhånden i stigende omfang samme formål. Man kan sige, at det nok også er lidt tilfældigt, at det er blevet en forskellig måde, man udbetaler på. Man har i ATP en meget mere passiv investeringspolitik, og når man så endelig investerer nogle penge, er man også meget passiv, og det hænger jo nok sammen med, at der både er lønmodtager- og arbejdsgiverrepræsentanter i fonden, og det, man kan blive enige om, er så at gøre så lidt som muligt.

Vi er altså interesseret i, at man skal gå længere i retning af, at man skal være aktiv i sin investeringspolitik, at man altså ikke bare skal lade kapitalejerne bestemme, hvordan pengene skal anbringes, men at man i høj grad også skal have lønmodtagerne med.

Og så er det også et spørgsmål: Hvad er demokrati, hvad er demokratisering? Ja, jeg vil jo kalde det, som arbejdsministeren og også hr. Skrumstager Skau talte om, liberalisering. Det er liberalisme at ville sige, at hver enkelt skal have sin egen konto. Det er jo en liberal indstilling, og det er da i orden, at man har den, og jeg ved også godt, at man ud fra nogle liberalistiske betragtninger kan tale om, at det er en slags demokrati, fordi man jo stemmer i kraft af sine penge.

Det, der er ideen i denne model, er jo, at man altså stemmer efter antal hoveder og ikke efter antal hoveder. Tankegangen vedrørende det fælles repræsentantskab er, at folk, uanset hvor mange penge de har stående, har én stemme. Det var et gammelt, godt princip inden for andelsbevægelsen engang, og det er der også visse partier der engang har været tilhængere af, men der er nu lidt længere imellem, at man hører de synspunkter hos de samme partier.

Så er der alle de kritikpunkter, som man godt vidste måtte komme. De Radikale er ikke klar over, at forslaget er ændret i forhold til sidst, at man i høj grad har taget højde for spørgsmålet om ejendomsretten, dispositionsretten, nemlig at skelne mellem, hvornår der er tale om bestemmende eller ikkebestemmende indflydelse. Det er i virkeligheden et forsøg på – og jeg mener helt klart, at det er lykkedes – at tage højde for den situation, hvor problemet er, at der er nogle, der ejer, og nogle andre, der disponerer. Når der er tale om bestemmende indflydelse, har vi sagt, at så skal folk – hvis der er mulighed for, skal vi sige at formøble pengene – ind